

Василис Фламбурарис споделя... / Vasileios Flampuraris shares...

Казвам се Василис Фламбурарис. Аз съм грък, поет и лекар-анестезиолог. Изразява ме природата, с нейните прекрасни и вечно променящи се картини, обичам не по-малко променливото гръцко море, харесвам живота във всичките му божествени проявления.

Харесвам земята и нейните дарове – митични, но толкова естествени. Обичам слънцето. Изразявам холистичната си любов към света в стиховете си (всички стихове в интервюто са преведени от Весела Фламбурари, съпруга на Василис и автор на много книги):

НЕЩО СЪЩЕСТВЕНО

*Ще науча нещо, което не знам,
за звездите или за езерния папур.*

Усецам:

Слънчевата усмивка.

Утехата на плачещите облаци.

Че скоро ще мога да докосна рая.

Една циганка ми предрече това,

докато ме четеше по отворената ми длан,

без дори да я докосва.

Кои са най-големите чудеса в живота ти?

Самият живот е най-голямото чудо. Като лекар вярвам твърдо в това твърдение. Лекарската професия е странна със своята свръх-отговорност към живота. Не е лесно да я носиш и тя лесно може да те затрупа и обезсили. Лекарят е обучен, но е преди всичко човек. Тази му човешка същност е и проклятие, и благословия. Проклятие, защото нищо човешко не е чуждо на един лекар, защото лекарят също може да бъде и често е преуморен, ядосан, разсеян, гневен, като всеки друг човек, но и благословия, защото именно човешката същност на лекаря го прави емпатичен, истински загрижен за страдащия човек, развълнуван, мил и радостен от успеха на лечението.

Друго чудо, в което вярвам, е моята съпруга Весела Фламбурари. Въпреки че сме заедно от съвсем млади, тя продължава да бъде за мен истинско щастие.

Трето голямо чудо е, че поезията ми успява да обхване и предаде горните чудеса.

ЛЮБОВНО (на В.Ф.)

Луна от макове украсява главата ти.

Целувките на цветните пъпки

извезват тялото ти в диви рози.

Ти нежно пристъпваш и скланяш

пред капризите на моята любов.

Вярваш ли в себе си?

Да, и докрай, въпреки, че както всеки човек, всеки ден, щом отворя очи, продължавам да изследвам и търся пътя си.

ПАРИЖ

Обикалям като вехтошар улиците.

Май съм изгубил пътя си в този град?

Влизам в сладкарница и пия чай.

Пиша в тейфтерчето, пиша за облаци.

Облаци, облаци навсякъде...

Какво за теб са добрата литература и добрия литературен текст?

По своята природа изкуството е условно. Условен е и всеки добър художествен образ. Той е специфична форма на отражение на действителността, в която живее автора. Никой не е видял в реалността говорещите метафори от поетичните книги и никой не изпитва в живота си точната последователност на поетичната мисъл, но можем да приемем и най-големите преувеличения като чиста истина, защото възприемаме и разчитаме символите и алегиите, които превръщат реалните житейски случки в литературна магия.

Чрез фантастичните образи, авторът пресъздава своята реална действителност или личната си надежда за бъдещето. Авторът претворява действителността в главата си, съобразно своята логическа и емоционална оценка, според своя характер и ценности. Именно тази самобитност на изказа и неповторимост на мисълта аз наричам добра литература.

Къде се чувстваш най-добре, като „у дома“?

Чувствам се най-добре в главата си. Там, където се раждат моите стихове. Защото от тъмните дълбини на времето, хората съчиняват истории, стихове и собствени лирични светове. Тези светове им вдъхват сили да видят живота си в по-висок хоризонт. Изграждат в човека космически модел и съответно космогенно поведение. Тези съчинени от човешкия ум истини дават вярата, че въпреки всички страшни, депресивни, унижителни и убийствени аргументи, животът на човека има и смисъл, има и стойност.

ПАМЕТ

Къщите остаряват.

Материалите грохват.

*„Има неща неподвластни на времето
като игрите и смехът на децата.“*

Така е записано в древен папирус.

За какво мечтаеш?

В света да преобладава духовността, добротата, любовта, уважението и грижата за човека и за природата въобще.

ПРОМЕНЛИВО ВРЕМЕ

Вали непрестанно.

Черният ми чадър ме спасява от най-лошото.

Внимателно го разпъвам и

нежно го поставям в ъгълче от къщата,

нека помъдрее на сушина.

Трудни времена

за моите облачни мечти.

Харесваш ли нашето време?

Да, защото то е време на големи открития в науката, време, в което хората успяват да живеят повече и по-качествено, благодарение на медицината и хигиената. Това е епоха, в която хората отново имат време за мислене и творчество. Нашето време е време, в което е разрешено да се мисли толерантно и с разбиране към другия.

Всичко това не е даденост, всичко това е било извоювано от нашите предци и аз оценявам тяхната борба. Що се отнася до лошотииите в живота – не мисля, че предишните времена са били по-различни в това отношение. Лоши хора и помисли ще има винаги, важното е да продължим да мислим и налагаме доброто.

СЛОЖНО ОЖИВЯВАНЕ

Сянката на евкалипта е човешка

под пълната, полунощна луна.

Тя сменя своята кожа и цвят всяко лято,

така както ѝ се харесва.

Метаморфоза без угризения и вайкане,

сенчестите клони заплитат нишката на живота,

и предат, и предат чак до сутринта.

Обичаш ли живота?

Да, изключително много, още повече, че ми се налага да го лекувам, пазя и защитавам буквално всекидневно.

Страхуваш ли се от смъртта?

Да, но и твърдо вярвам в чудото на живота. Иначе нямаше да съм добър лекар, нито добър поет. Смъртта е самотно занимание, но аз вярвам най-вече в живота.

САМОТА

Едно врабче подскочи върху камината в двора ми.

То – само, аз – сам, а небето ни гледа.

Всъщност всичко това е небе.

Един съвършен ден за теб е...

Те са много различни, съвършените дни... Божествено съвършен ден е, когато човек излиза от анестезия с добри показатели и надежда за живот, когато помогнеш още един човек да излезе от операция с бъдеще пред себе си. Съвършено е раждането на поредното дете в родилното отделение. Съвършен ден е и денят, в който успея да намеря точните думи за новата си поема, защото думите ме вълнуват дълбоко и чисто.

Съвършено е да бродиш из зеленилото на планината и да знаеш, че в този ден не си отговорен за нищо друго, освен за себе си, любимата жена до теб и костенурката, която трябва да преместиш от пътя. Съвършенството е всъщност много лесно и се случва непрекъснато, стига да можем да го видим. Стига да искаме да го докоснем и признаем...

Василис Фламбурарис

Атина

Роден на 18 януари 1973 г., в същия този град.

Благодарим за съдействието на съпругата му Весела Фламбурари за осъществяването на това интервю!

***

Интервюто е част от проекта „Един от нас споделя“ и за първи път е публикувано на 2 април 2023 г., тук:

<http://www.oneofusshares.com/2023/04/blog-post.html>